

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 27 marca 2023 r.

w sprawie A. C.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania
prawomocnie zakończonych wyrokami Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 11 stycznia 2018 r., sygn. akt II AKa 180/17,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego
w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 6 lipca 2017 r., sygn. akt II K 156/15,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku A. C. o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 2023 r. skazany A. C. wystąpił do Sądu Najwyższego o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 stycznia 2018 r., sygn. akt II AKa 180/17, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 lipca 2017 r., sygn. akt II K 156/15. W obszernym uzasadnieniu swojego wniosku, skazany wskazał, że posiada „szereg faktów, okoliczności, dowodów nie znanych wcześniej wymiarowi sprawiedliwości, jak cała księgowość, dokumenty firmy”, wskaże także osoby potwierdzające niewinność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że instytucja wznowienia postępowania jest jednym z nadzwyczajnych środków zaskarżenia, którego procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek wskazanych w ustawie. Przesłanki te są sprecyzowane w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. oraz w art. 542 § 3 k.p.k. Z kolei przepis art. 545 § 3 k.p.k. nakłada na sąd właściwy do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania wymóg przeprowadzenia wstępnej kontroli okoliczności przedstawianych przez osobę występującą z inicjatywą wszczęcia procedury wznowienia postępowania. Taki kształt regulacji ustawowej oznacza zatem, że na sąd nałożony jest obowiązek odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie, gdy został on sporządzony i podpisany osobiście przez skazanego, jeżeli już z samej treści tegoż wniosku wynika, iż jest on w oczywisty sposób bezzasadny. Zgodnie z tym przepisem sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jest sama treść wniosku o wznowienie, który może być oczywiście bezzasadny z różnych powodów. Pod pojęciem „oczywistej bezzasadności wniosku” - poza sytuacją wymienioną wprost w powołanym przepisie - należy rozumieć takie przypadki, w których jako przyczynę wznowienia postępowania wskazano okoliczność niemieszczącą się w ustawowych podstawach wznowienia postępowania, albo też w ogóle nie podano żadnych podstaw wznowienia. Za oczywiście bezzasadny należy uznać też taki wniosek, w którym jedynie formalnie odwołano się do wskazanej w Kodeksie postępowania karnego podstawy wznowieniowej, ale nie wyeksponowano konkretnych okoliczności przemawiających za wznowieniem postępowania albo przywołano okoliczności, które w powołanej podstawie wznowieniowej ewidentnie się nie mieszczą. Oczywista bezzasadność wniosku może wynikać zatem nie tylko z faktu, że jego autor odwołuje się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania. W grę mogą wchodzić jeszcze inne powody, dla których wniosek jawi się jako oczywiście bezzasadny, przy czym praktyka orzecznicza pokazuje, że powodami tymi są często wskazane przez zainteresowaną osobę jako mające uzasadniać wznowienie postępowania, podstawy, które nie są przewidziane

w ustawie, przy ograniczeniu się do twierdzenia, że dany wyrok jest niesprawiedliwy. A zatem w sytuacji, gdy wnioskodawca tylko pozornie lub zupełnie nietrafnie kwalifikuje je do którejś z podstaw wznowienia postępowania, podczas gdy nie mogą być one do nich zaliczone. Istotne jest również to, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności w aspekcie wskazanych ewentualnych podstaw wznowienia postępowania. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze quasi formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 11 maja 2022 r., I KO 33/22, 26 kwietnia 2021 r., V KO 18/21, LEX nr 3245367; 26 maja 2021 r., III KO 22/21, LEX nr 3302844; 24 listopada 2021 r., V KO 83/21, LEX nr 3330849; 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5).*

W realiach sprawy przedmiotowej stwierdzić należy, że pismo skazanego A. C. – pomimo jego obszerności - nie zawiera argumentacji, która wskazywałaby na zaistnienie okoliczności uzasadniających wznowienie postępowania określonych w art. 540 § 1 - 3 k.p.k. jak i w art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k.

Zgodnie bowiem z Kodeksem postępowania karnego, postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli:

1. w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia – jednak w tym przypadku przestępstwo to musi być stwierdzone prawomocnym wyrokiem sądu – a taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie;
2. ujawniły się w sprawie nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze; skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.) – taka sytuacja również nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Okoliczności, na które we wniosku powołuje się skazany nie stanowią nowych faktów lub dowodów uzasadniających wznowienie postępowania. Skazany

winien mieć na uwadze, że samo odwoływanie się do rzekomo posiadanych dokumentów, nie powoduje, iż Sąd automatycznie winien wznowić prawomocnie zakończone postępowanie. Zaznaczyć należy, że w postępowaniu o wznowienie ciężar dowodu spoczywa na tym, kto występuje z tego rodzaju wnioskiem. Skazany A. C. powinien zatem uprawdopodobnić zasadność swojego wniosku, czego jednak w przedmiotowej sprawie w analizowanym piśmie nie uczynił. Wszelkie zawarte w tym wniosku okoliczności stanowią jedynie nieuzasadnioną i nieuprawnioną polemikę z treścią prawomocnego wyroku skazującego A. C.. Zaznaczyć również należy, że nie jest to pierwszy wniosek skazanego o wznowienie postępowania, co wskazuje, że działanie skazanego ma charakter wyłącznie instrumentalny. Skazany poprzez składanie kolejnych wniosków usiłuje doprowadzić do uniewinnienia go od popełnienia przypisanych mu czynów, niemniej jednak nie wykazując żadnej merytorycznej i przekonującej argumentacji na poparcie swojego subiektywnego stanowiska.

W świetle powyższej oceny, zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. okoliczności wskazane we wniosku skazanego, przesądzają o jego oczywistej bezzasadności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

[SOP]

[ms]

